

DIDACTICA

XIII

Despre proximitate.

Lucrul (după Heidegger)

Am vorbit în prelegerea trecută despre ustensil, acele „obiecte” care, cuprinse în deschisul *Dasein*-ului, sunt, în primul rând, ființări-la-îndemână, ustensile așadar, cuprinse, cum spuneam, într-o regiune ustensilică, într-un la îndemână, în preajma, deschisă de el însuși, a *Dasein*-ului. Mă grabesc, așadar, să amintesc, fiind deja prezent pericolul conținerii în, în sens metafizic, că *Dasein*-ul însuși nu este conținut în precum „apa în pahar și haina în dulap” ci el *sălășluiește-în*, este familiar cu lumea, are de a face cu lumea, este pe cale să, etc.

Apoi am mai vorbit de faptul că, în anumite situații, ustensilele pot trece din statutul de ființări-la-îndemână la un statut de ființări-simplu-prezente, obiecte așadar, supuse unei priviri dezinteresate, considerative spune Heidegger, tematizate, fie sub forma extragerii lor din preajma, deschisul întotdeauna oreintat, asimetric, a *Dasein*-ului în chipul ne-aflării-la-îndemână: stricării, absenței(caracterul iritant) și a aflării intacte „în drum”(caracterul recalcitrant) fie al *dez-mundaneizării*, *dez-mărginirii* ustensilului în felul privirii teoretice (ce este posibilă cu condiția pierderii „locului”, a lumii ustensilului, așadar). Gădirea teoretică, pe scurt, remite lucrul înspre spațul omogen, întins, cartezian, a lui *rez extensa*.

Am vorbit apoi, de o altă cale de pierdere a ustensilului, ce-i drept ar spune Heidegger însuși, temeiul gândirii teoretice, și anume,acea răpire *ecstatică* în chipul alunecării în angoasă și a trăirii straneității acestei lumi, a pierderii lui acasă „și a familiarității acestei lumi” și, numai astfel, a irumperii schemei lucrurilor, a *cvidității* lor în raza privirii *Dasein*-ului.

În sfârșit, am mai spus că orice ustensil nu este niciodată singur chiar dacă el este așezat „solitar” în mijlocul unei magazii. Nu există, nu este ustensil singur, izolat, în curtea d-nei Avram.Este evident că el, chiar dezlipit, este împreună cu celelalte ustensile, într-o regiune a lor, în ființa sa un des-coperit într-o lume descoperită de sensuri. Imaginați-vă creionul care des-coperă privirii, chiar singur, hârtia, cerneala, masa de scris, fotoliul, camera, ferestra, lampa, ușa etc, etc.Există un lanț al ființei, o lume a ustensilității, una transparentă proprie *Dasein*-ului, care, am amintit, are acea vocație numai a lui, de a face lumea sa fie *aproape*, are vocația aproapelui, un dez-depărtător (pentru că numai el există).

În spațialitatea noastră (a *Dasein*-ului) lucrurile (ce sunt obiectele?) sunt aproape sau depărtate, apropiate sau îndepărtate, există mai degrabă un *acolo* și un *aici*, lucrurile sunt apropiate într-proximitate, pentru ca noi suntem dez-depărtători.

Tot atunci v-am amintit, îmi pare, de acel proiect al unui coleg de-al vostru, de anul trecut, care mi-a rămas în minte, era acolo un plan în care erau aruncate obiecte numite „mobile”, va mărturisesc ca nu mai văzusem, până atunci, așa ceva, îmi părea că văd o lume dezagregată, des-compusă, unde lucrurile își pireduseră „locul”, orientarea, acel „pentru-a” și „în vederea a” care susțin

semnificativitatea lumii și a sălășluirii-în. Vedeam acolo o lume ce suferise o comoție de pe urma căreia lumea nu mai avea rost sau nu mai era în rostul ei.

Heidegger spune că este o problemă cu această *proximitate*. Faptul ca azi sau de ceva vreme, lumea este adusă în mod obstinat în apropierea noastră, că distanța între noi și lume, în mod excepțional și neverosimil, este redusă la un minim, nu înseamnă că avem și apropierea realizată, că *este* proximitate. Distanța minimă nu este proximitate după cum distanța cea mai mare nu este îndepărtare.

Atunci, ce este această proximitate, în ce constă ea, căci proximitatea lipsea în proiectul colegului vostru, lucrurilor de acolo le lipsea, cel puțin pe moment spus astfel, proximitatea, ce este proximitatea când ea nu este atunci când distanțele ajung minime și, în același timp, îndepărtarea este absentă? Ce este proximitatea acum, când, lucrurile sunt într-o lume a lipsei-distanței?

Când și apropierea și îndepărtarea lipsesc, în chipul proximității, când lucrurile sunt și departe și aproape atunci lumea este uniformă, *indiferent unde* așadar, omogenă în sens cartezian.

Ce este proximitatea, care este ființa ei? Heidegger spune că, și trebuie să-l credem, noi nu putem sesiza ființa proximității de o manieră imediată și printr-o privire directă ci, printr-una periferică, indirectă, și anume interogând ființa acelor ființări care stau în proximitate, *lucrurile*.

Ce este lucrul? Despre lucru se știe la fel de puțin ca și despre proximitate. Noi, aici, în acest loc, ar trebui desigur să fim prin, preocupările noastre, cei mai competenți asupra lucrurilor și proximității ca atare. Eu nu am această impresie că suntem în posesia înțeleșurilor chiar dacă avem aerul că avem această îndelednicire. Dar poate ca noi înșine cădem pe butada aceea *Noi nu stim dar o facem*.

Un urcior este un lucru. Un urcior este un vas, adică acel lucru care conține alt lucru. Noi spunem că conținătorul urciorului ar fi peretele și fundul vasului. Fiind un *ținător* el poate fi ținut de altceva, uneori de o toartă. Ca vas urciorul este ceva care se ține în sine, ceva care este ceva autonom, altceva decât un obiect. Pentru a fi un obiect, urciorul, lucrul, trebuie pus în fața noastră, fie în fața percepției noastre fie printr-o rememorare. Dar astfel devenit obiect, ceea ce face lucrul să fie ca lucru nu apare încă și nu din obiectivitatea obiectului.

Ca vas, urciorul se tine (menține) în sine(pe sine), conținătorul ca vas se menține pe sine. Este aceasta ființa urciorului, îl califică în calitate de lucru ca lucru? Faptul că urciorul se ține pe sine se întâmplă și pentru că el este pus să se țină pe sine și aceasta prin facerea lui prin con-stituția lui (*Stellen*), adică prin pro-ducție (*Herstellen*). Olarul este cel care, din lutul potrivit, face, potrivit priceperii sale, urciorul. Urciorul spunem, consistă din lutul ce-l face să se țină pe sine fie prin el însuși fie printr-un intermediar, masa sau bancul olarului. În această manieră noi suntem tentați să spunem că avem lucrul și nu un obiect.

Dar chiar avem acum în față lucrul ca atare? Nu este el încă o re-prezentare, sigur, nu una directă ci una intermediată de pro-ducere, de o facere, *Herstellen* (*a face, a produce* dar și *a așeza aici, a aduce în prim plan, a pune în față, a pro-pune*), ce ne aduce în față și, într-un anume fel poate o simțiți, ni se opune, într-un opozabil, opozabilul unei sciziuni între subiect și obiect? Pornind de la obiectitatea (obiectivitatea) obiectului și de posibilitățile explicărilor de orice natură (descriere, analiză, etc) noi nu avem, încă, caracterul de lucru al lucrului, *lucru*-itatea lucrului (vezi la Kant diferența dintre fenomen și lucrul în sine). Eu cred că voi resimțiți, ca și mine de altfel, calvarul,

supliciu trăit atunci când, imprudent, noi vă impunem să vă explicați propriile proiecte. Va mărturisesc că (...)

Și atunci, ce este lucrul ca atare? Ce-i aparține lui ca atare, ca lucru? Ce este lucrul în sine? Heidegger spune că nu vom ști ceva despre lucru dacă nu vom gândi atent și pre-văzător asupra lucrului *ca* lucru. (obiect: ob-jectum, a arunca *în față* (ob)). Noi spunem, e adevărat, că vasul, văzut ca un conținător și pentru a fi așa, are nevoie de o facere, de o producere. Însă, faptul că facerea aparține olarului nu este ceva care să țină, așa zicând, de structura de ființă a urciorului ca vas. Aici spune ceva Heidegger ce uimește gândul și-l scoate din țâțâni: „urciorul nu este un vas pentru că a fost produs (făcut), ci a trebuit să fie făcut pentru că el este acest vas.”

Cu alte cuvinte, este drept ca olarul prin mâinile sale face ca vasul să intre în ceea ce este propriul lui. Dar propriul ființei vasului nu este niciodată produs de facerea olarului. Mai degrabă, și acest lucru este resimțit, în primul rând, de olarul însuși, urciorul îl poartă pe olar în propriul său, ca vas. Căci odată urciorul eliberat din facere el rămâne în el însuși, ferm, într-o *strângere-laolaltă*.

Ce-i drept, în timpul facerii, urciorul își arată înfățișarea olarului. Aspect însemna în greacă idea (ἰδέα), a sta în fața olarului în chipul a ceea ce trebuie plăsmuit. Dar ceea ce este vasul, având acest aspect, ceea ce el este ca urcior, ceea ce este acest urcior ca lucru, ca ceea ce el este, nu-l vom afla din experiență, spune Heidegger, cu atât mai puțin considerând aspectul (idea). (vezi tradiția după Platon).

Așadar, felulului reprezentării metafizice nu-i reușește lucrul ca lucru.

Si totuși: ceea ce face din urcior un lucru este aceea că ele este un vas, un conținător. Noi percepem calitatea de „conținător” atunci când umplem urciorul. Atunci când umplem urciorul, la un izvor sau la o fântână (pentru a fi, zic, mai în lumea urciorului), pereții și fundul se îngreunează de apăsare ce-i drept, dar încet și treptat. Sau dacă îl umplem cu vin, noi nu turnăm vinul *în* pereți și *în* fundul urciorului ci, mai degrabă, *între* pereți și *pe* fundul vasului. Turnând, pereții și fundul vasului sunt ceea ce sunt nelăsând vinul sau apa să scape. Acum trebuie să vă spun că încerc să vă redau cât mai exact ceea ce spune Heidegger. Problema ar fi că pereții și fundul urciorului nelăsând să treacă nu sunt totuși conținătorul a cărui ființă o tot încercăm s-o aflăm.

Să reluăm: când umplem urciorul, apa sau vinul cad în urciorul *gol*. *Golul* este în vas cel ce conține. Tocmai golul, cel care în urcior nu este *nimic* este urciorul în calitatea lui de conținător.

În continuare: pereții și fundul vasului nu epuizează ceea ce este un vas. Urciorul stă în picioare. Acum observația aceasta este una ce poate părea rizibilă dar ea este una a unei priviri uimite, așa spus, de faptul că lucrurile sunt obișnuite, că sunt așa cum sunt, în media lor, altfel spus, neobișnuitul aici este că lumea *este obișnuită*.

Așadar, urciorul stă în picioare. Dacă n-ar face-o, și uneori se întâmplă și asta, ar fi pentru că ar fi unul greșit făcut și el ar fi unul care este conținător dar unul care s-ar răs-turna și ar lăsa sa-i scape conținutul. Da, desigur, dar, spune Heidegger și oarecum gândul revine în lumină, *numai un vas poate lăsa să scape*.

Dar dacă conținătorul, urciorul nostru, nu este nici fundul și nici pereții, ci poate golul, atunci, olarul, ce face el atunci când face ce face? Să nu ne complicăm: modelează lutul cu mâinile și cu roata. Aș

zice într-un fel genial de simplu. Dar poate dacă noi privim atent și vom reuși să ne exersăm privirea periferică atunci când privim fascinați curbura născândă a urciorului, vom întrezări că, mai degrabă, olarul caută golul să-l găsească îndepărtând lutul din jurul lui. Ați observat desigur gesturile olarului, și cum nu? apoi mâinile sale curățite de munca sa, bancul, roata, mișcările insesizabile și inaparente ale piciorului, dar mai ales, turtă de lut bătută și frământată pe roată și, fulgerător așa zice, mâna, cu pumnul oarecum strâns, apasă în centrul turtei căutând și eliberând golul, conținătorul. Apoi mâna, aflată în lăuntrul golului, păstrează golul unduind pereții parcă în vederea păstrării golului. El dă formă golului privind straniu marginea născândă a vasului dar având în axul său insesizabilul golului. Heidegger spune că ceea ce face din vas un lucru nu stă în materia din care este făcut ci din golul care conține.

Golul, suna destul de împluțitor. Traducerea în franceză suna parcă mai prost, oarecum mai științific, mai exact și necruțător: *le vide*, vidul ceea ce este un fel gol absolut, nimicul așadar.

Dar chiar urciorul ca vas și ca lucru în *lucru*-itatea lui este gol? Este chiar gol? Este chiar gol când este gol?

Dar dacă, pentru a răspunde la această întrebare care chiar nu are nici un folos, și lăsăm si deoparte acest fel poetic de a privi lucrurile și apelăm la felul științei de a vedea lucrurile, atunci vom avea lucrul ca lucru, lucrul în ființa sa? Fizica ne spune că, într-adevăr, urciorul nu este gol ci este plin cu aer și că atunci când umplem vasul cu vin, în felul de a vedea al științei, vinul este un lichid care înlocuiește o altă stare de agregare aerul, scoțându-l din vas. Un conținut este înlocuit de un altul. Știința este exactă și, astfel descriind lucrurile, lucrul numit urcior este total *altul* acum. Dar avem noi sentimentul că am surprins lucrul ca lucru, urciorul ca urcior, astfel? Noi simțim că nu, nici măcar dacă se va explica natura materialului, compoziția lui, proveniența, procesul arderii și transformările moleculare ale lutului, etc, etc.

Apoi eu cred, și aici devansează puțin, căci este ceva din felul științific de a vedea lucrurile, nici atunci când desfacem vasul în părțile cunoscute, formă-conținut, formă-materie, formă-structură, etc noi nu avem, parcă, cunoașterea a ceea ce vizăm. Heidegger spune în FșiT că există și privirea considerativă și tematizată, științifică și că ea este una care scoate din lume lucrul făcându-l obiect al privirii (*ob-jectum*), îl dez-mărginește, răpindu-i *locul* așadar. Ceea ce obține știința la capătul demersului ei este doar ceea ce ea și-a propus să vadă *deja*, propriul său mod de a-și reprezenta ca apriorism, ca obiect pentru subiect, ca scuziune și ca obiect ce-si securizează, schematizându-se, subiectul, ca să spunem așa. Deși nu este tocmai exact.

Ceea ce vrea să obțină știința, obține: în locul urciorului plin cu vin așezat pe masa celor însetați un obiect plin cu *un lichid* așezat pe un plan orizontal. Asta ca să exagerăm puțin. Ceea ce se pierde este realul determinant, lucrul ca lucru, (vedem noi, oare, altfel în această Universitate, lucrurile? Nu sunt oare deja obiecte?) felul de a fi al științei, ca necesitate, fapt ce duce, dacă nu a dus deja, la o distrugere a lucrurilor ca lucruri de o anvergură poate mai întinsă și eficace decât bomba atomică însăși? De ce nu se arată natura de lucru al lucrului, omului? de ce rămâne acoperită, uitată? Heidegger spune că lucrul în *lucru*-itatea lui nu a apărut niciodată pentru că nu a fost niciodată gândit cu adevărat. În aceasta constă distrugerea sa totală: în definitiv probabil că nici nu-l am avut vreodată, ceea ce este tulburător.

Faptul că acest lucru nu este încă îngrijorător este și pentru că noi avem iluzia liniștitoare că prin felul științei posedăm realul în realitatea sa dar și, pe de altă parte, fără să dăuneze cunoașterii științifice (dezantropomorfizante) lucrurile sunt ca lucruri descoperindu-și, într-un fel sau altul, ființa lor ca lucruri. În altă parte Heidegger spune că acest fel de al gândi este unul propriu metafizicii care gândește, ce-i drept, ființa ființării și, gândind ființările, ființa este atrasă în vizibil, dar că ea nu a gândit niciodată ce este ființa ca atare, în ființa ei.

Dar dacă lucrurile sunt arătate chiar și ca obiecte și chiar noi putem gândi lucru-itatea lor (prin Heidegger însuși), *lucru-itatea* lucrurilor ar trebui să fie deja, *manifestă*. Apelul lucrului, a ființei lucrului ar trebui resimțit de gândire. Căci ființa afectează gândirea omului. Ce înseamnă acoperirea, ascunderea manifestării lucrului ca lucru? Ce înseamnă acest fapt al neglijenței omului de a asculta vocea ființei lucrurilor? În fapt, omul nu-și poate reprezenta decât ceea ce, prevăzător, i-a post atribuit, dăruit, asta însemnând că lucrurile se dau sau sunt date spre reprezentare și atunci sunt așezate deja într-un deschis, într-o deschidere. Vă amintiți atunci când, încercând să vă vorbesc despre reprezentarea subiectului metafizic și despre temeiul acestei reprezentări, vorbeam de faptul că, pentru ca acest lucru tranzitiv să se petreacă, ar trebui ca și subiectul și ceea ce este reprezentat să fie deopotrivă într-un deschis, dar și mediul dintre ele ar trebui să fie unul diafan, transparent și ceilalți etc.

Și atunci ce este lucrul ca lucru și de ce el nu a ajuns într-atât de *aproape* astfel încât să ne *afecteze*, să-i să ne atragă atenția? De ce nu este suficient de lângă noi?

Așadar, ce este *proximitatea*? Pentru a pricepe ce este cu această proximitate a fost interogată lucrul ca lucru în proximitatea sa.

Desigur, golul urciorului nu este decât aerul, așa cum vede fizica. Conținătorul nu este decât o cavitate plină cu aer. Dar aerul acesta *nu* este golul urciorului, *golul său*, al său ca urcior. Ce este conținătorul care este ființa sa? În ce fel își desfășoară ființa sa?

Cum anume *conținătorul conține*? Conține *reținând* ceea ce primește. Golul vasului conține în două feluri: *primind* și *păstrând*. A primi ceea ce este vărsat și a păstra în sine ceea ce este primit sunt gândite întotdeauna împreună. Dar și primirea și păstrarea se adeveresc (se luminează, se odihnesc) pe *re-vărsarea* urciorului așa cum olarul a făcut să fie urciorul. Dublul „conținător” se odihnește, așadar, pe *re-vărsare*.

Ca *re-vărsare* este conținătorul ceea ce el *este*.

Re-vărsarea conținătorului înseamnă *oferire* (o dăruie, a dona). Conținătorul vasului își dezvăluie ființa în faptul de a *oferi de băut*. Ființa golului ce conține este strânsă laolaltă de *vărsare* (de *turnare*). Să-i spunem de acum vărsării mai degrabă *oferirea*, dăruirea (dar să păstrăm în minte și sensul românesc de a turna). Astfel, vărsarea, oferirea este mult mai complexă decât simpla umplere a unui pahar. Vărsarea (turnarea) prin care urciorul este ce este, se strânge laolaltă prin dubla conținere, primirea și păstrarea, altfel spus în *re-vărsare*.

Numim vărsare *strângerea-laolaltă* a dublei conțineri în *re-vărsare*, strângere-laolaltă care, în măsura în care adună, este singura îndrituită să fie ființa deplină a faptului de a vărsa: *vărsarea*. Ceea ce face un urcior urcior își deschide ființa (estirea) în vărsarea a ceea ce oferă, dăruiește.

În apa turnată, dăruită, izvorul se presimte.

Aici trebuie făcută o pauză: începe ceva destul de puțin inteligibil și ceva ce o să vi se pară mult prea poetic, dacă nu extravagant. Ce mai, pentru unii, Heidegger bate câmpii. Dar pentru alții, cine știe, cu puțin curaj și ceva inocență ar putea concede că ceva adevăr este aici. Sau poate dacă există vreun refuz și-o cunoscută mefiență asta s-ar putea întâmpla și pentru că: eu nu sunt prea convingător, ceea ce este perfect posibil, sau, mai important ar fi rezistența noastră indusă în fața unei posibile deschideri a ființei. Heidegger spune undeva (Timp și ființă?) că noi, muritorii trebuie să-i facem față survenirii ei în deplina ei strălucire. ...

Deci: în apa turnată, dăruită, izvorul se presimte.

Am să vă citez un mic fragment, este mai bine:

„În izvor stâncile rămân prezente și în ele adăstata odihnă a pământului ce primește, făcând astfel vizibilul vizibil, ploaia din cer și roua. Îngemănările cerului și a ale pământului sunt prezente în apa izvorului. Sunt prezente în vin, cel dăruit nouă de fructul viei în care substanțele hrănitoare ale pământului și ale puterii solare a cerului sunt încredințate unele celorlalte. În oferirea apei, în oferirea vinului, cerul și pământul sunt, de fiecare dată, prezenți. Dar oferirea a ceea ce oferim este ceea ce face dintr-un urcior un urcior. În ființa urciorului pământul și cerul se păstrează prezente.”

Ceea ce se varsă, ceea ce este oferit, dăruit, este băutura pentru muritori. Apa pentru a le potoli setea, vinul, pentru a le înveseli adunările.

Dar, uneori, vărsarea urciorului este oferirea pentru *sfințire* (consacrare). Atunci, nici o sete nu este potolită iar adunărilor le este dăruită serenitatea. Și adunărilor le este dăruită serenitatea pentru că băutura este oferită divinilor nemuritori. Heidegger spune că abia această vărsare, că abia în această dăruire, vărsarea este una autentică. În oferirea apei (băuturii) sfințite, urciorul își dezvăluie ființa sa ca *vărsare ce dăruiește*.

Băutura sfințită, *guss* (vărsare) înseamnă: ofrandă și sacrificiu. Acolo unde vărsarea este împlinită în mod esențial, acolo unde este suficient gândită și autentic rostită, *gissen* spune ofrandă, sacrificiu, donare, a face un dar.

În această vărsare oferită, așa cum bănuieți, pământul și cerul, divinii și muritorii sunt, *împreună*, prezenți. Uniți în ei înșiși și ponind din ei înșiși, cei Patru se mențin în ei înșiși. Prevenitori față de tot și toate ei sunt prinși în simplitatea unicei împătriri, Tetrade.

Vărsarea este vărsare în măsura în care îi păstrează în ocrotirea sa, adică în vărsarea și oferirea sa, pe cei Patru. Dar păstrarea, de acum, nu mai poate fi o persistență a unui lucru în prezență, în fața noastră, ci a reține este *a face* să apară, a conduce pe cei Patru în limpezimea propriului lor, ființei lor (estirii lor). Ceea ce înseamnă: a sta împreună, față către față, în co-împărtășirea încrederii.

Urciorul: strângerea împreună a dublei conțineri (a primi și a păstra), conținătorul, golul și vărsarea ca donație. Ceea ce este strâns-laolaltă este strâns în strângerea și oferirea împătritei Adunări. Aceasta este ființa urciorului.

Pentru a numi strângerea-laolaltă în germană este cuvântul *thing*. Urciorul își dezvăluie ființa ca lucru. Urciorul este urcior în măsura în care este lucru. A fi *thing* înseamnă a strânge-laolaltă. Lucrul are felul de a fi a lui *thing*: **păstrare, strângere-laolaltă și manifestare a Tetradei.**

Etimologia lui **thing**:

-în germana veche: adunare reunită pentru a delibera în privința unei afaceri, un litigiu. Thing și dinc devin termeni pentru „afacere”, ceea ce, într-o formă sau alta afectează pe oameni, îi privește, ceea ce este în chestiune.

-*res* (lucrul) este la romani ceea ce este în litigiu, ceea ce este problematic.

-*res publica*, ceea ce într-un popor îi privește pe fiecare și nu „statul”. Ceea ce preocupă și este discutat public.

-*res*, ceea ce (ne) privește, de aici *res adversae* și *res secundae*.

.....

Urciorul nu este un lucru în sensul lui *res* înțeles roman nici în sensul lui ens (ființare) în maniera medievală și nici în sensul obiectului reprezentării moderne. Urciorul este un lucru pentru că strânge-laolaltă. Numai pornind de la strângerea-laolaltă ce se manifestă prin lucru, un *lucru este ce este*.

Astăzi, spune Heidegger, lucrurile sunt la fel de aproape și la fel de îndepărtate. Absența distanței este dominantă. Proximitatea, în ciuda reducerii enorme a distanțelor, nu apare.

Ce este, așadar, proximitatea?

Pentru aceasta a fost cercetat urciorul în proximitatea sa și astfel am aflat ființa urciorului ca lucru. dar în ființa urciorului ca lucru am descoperit și ființa proximității. Lucrul strânge-laolaltă: cerul și pământul, divinii și muritorii. Păstrând, el le redă celor Patru apropierea unii față de alții apropiindu-i.

A apropia este ființa proximității.

Proximitatea apropiere ceea ce este departe, înțeleasă aici ca *îndepărtare*. Proximitatea salvează (păstrându-i acel ceva în esența sa) îndepărtatea, astfel apropiind ceea ce este departe.

Lucrul nu este „în” proximitate ca și cum acesta ar fi un receptacol. Proximitatea sălășluiește, discret, în apropiere, în măsura în care ea este strângerea datorată lucrului ca atare.

Strângerea celor Patru în Tetradă.

-pământul: cel ce ține și poartă, cel ce păstrează și adăpostește, cel ce hrănește și protejează

-cerul: arcu soarelui, creșterea lunii, strălucirea astrilor, anotimpurile, lumina zilei și înserarea, întunericul și claritatea nopții, fuga norilor și profunzimea azurii a eterului.

-divinii: cei ce ne fac semne, mesagerii Divinității. Din a Sa ascunsă atotputernicie Dumnezeu apare în ființa Sa ce-l sustrage din orice comparație cu lucrurile pământești.

-muritorii: aici am să redau textul ca atare, este prea frumos: *Muritorii sunt oamenii. Îi numim muritori pentru că au puțința de a muri. A muri înseamnă: a fi capabil de moarte ca moarte. Numai omul moare. Animalul piere. Moartea ca moarte, el nu o are nici în fața lui nici în urma sa. Moartea este Arca Nimicului, înțelegând aici că în toate privințele ea nu este o simplă ființare dar care, totuși, este în chip esențial pe cale de a fi misterul ființei înseși. Moartea, ca Arcă a Nimicului, adăpostește în ea chiar ființa ființei. Ca Arcă a Nimicului, moartea este adăpostul ființei. Muritorilor le spunem muritori nu pentru că viața lor pământească ia sfârșit, ci pentru că ei pot moartea ca moarte. Ca muritori, muritorii sunt ceea ce sunt ființând în mod esențial la adăpostul ființei. Ei sunt raportul împlinit a ființei ca ființă.”*

„Pământul și cerul, divinii și muritorii își aparțin unii altora – uniți prin propria lor esență unii cu alții – pornind de la natura simplă a tetradei unitare. Fiecare dintre cei Patru oglindește în felul său esența celorlalți. Făcând astfel, fiecare se reoglindește, potrivit felului său, în ceea ce îi este propriu în sânul naturii simple a celor Patru. Această oglindire nu este prezentarea unei imagini reduplicate. Oglindirea face să survină în chip propriu, luminându-i pe fiecare dintre cei Patru, esența care le este proprie, conducând-o pe aceasta către o unitare conferire reciprocă. Oglindindu-se în felul acesta, care face să survină în chip propriu și să lumineze, fiecare dintre cei patru se dăruie prin intermediul jocului fiecăruia dintre ceilalți. Oglindirea care face să survină în chip propriu îi eliberează pe fiecare dintre cei Patru în ceea ce le este lor propriu; însă pe cei astfel eliberați, ea îi leagă în natura simplă a apartenenței reciproce, care ține chiar de esența lor.

Acest joc de oglindire care face să survină în chip propriu, joc ce se naște din natura simplă a pământului și cerului, a divinilor și muritorilor, îl numim «lumea»”

- Lumea este în măsura în care joacă acest joc.

- Unitatea Tetradei este Qadratura (Patrulaterul)

- Lucrul reține și adăpostește Patrulaterul. Lucrul strânge-laolaltă lumea. Fiecare lucru adăpostește Patrulaterul într-o strângere-laolaltă unde simplitatea lumii este păstrată și așteaptă.

- Când noi *lăsam* lucrul în ființa în strângerea-laolaltă, pornind de la lumea ce joacă jocul oglinzilor reciproce, noi gândim lucrul ca lucru. Gândind astfel noi suntem chemați (afecțați) de lucru ca lucru. Suntem saturați de lucru.

- Dacă gândim lucrul ca lucru ocrotim ființa lucrului lăsându-l să intre în domeniul, de la care pornind, el este. A strânge-laolaltă înseamnă să aduci lumea aproape. *A a duce aproape este ființa însăși a proxim ității.*

- În măsura în care noi ocrotim lucrul ca lucru noi locuim în proximitate. Strângerea-laolaltă care lucrează în proximitate este Dimensiunea propriu-zisă dimensiunea unică ce măsoară jocul oglinzilor lumii.

- Distanțele au fost suprimate dar proximitatea rămâne absentă: absența proximității a condus la dominația lipsei distanței. În absența proximității lucrul rămâne distrus în sensul în care a fost mai sus descris.

- Drumul către surprinderea lucrului ca lucru nu se face prin artificiile omului ci prin vigilența trează a sa. Cu alte cuvinte a fi pre-văzător, re-cunoscător înseamnă trecerea de la gândirea de tip reprezentativ spre o gândire rememorativă, in-sistentă, înspre temeiul ei.

- Această încercare de reîntoarcere, încercuire, retour, ocol, rod al pre-viziunii, nu este o schimbare de atitudine, mutare dintr-un punct într-altul. Nu este o contra-zicere ci o ascultare a chemării care lasă să fie lucrul ca lucru, ascultarea jocului Lumii.

- Schimbarea de atitudine nu ajută după cum nu se pot converti printr-o simplă voință obiectul în lipsa distanței în lucruri.

- Lucrul devine lucru pornind de la Ocolul strângător a jocului de oglinzi a lumii.

